

**Ořešák** je pětičlenná moravská skupina, která existuje už hodně dlouho, nicméně album má na kontě tuším jediné. To aktuální se jmenuje **Hodně dlouho nepršelo**, a bohužel, je to znát. Inspiračně nám trochu vyprahlo. Většina melodií se válí ve stojatých, či jen velmi pomalých vodách (úplně neuvěřitelná je v tomto směru

*Mezi kapkami*

- pokud by to bylo mezi kapkami špatně roztavené smůly pak ano, a hned následující

*Čarodějky*

zní, jak když jsou příslušné bytosti v posledním tažení), čeření pomocí předsazených a skoro všudepřítomných několika druhů fléten je jen spíš takové míchání vody, po kterém na hladině zůstanou takové ty bubliny? No, nevlezli byste do toho. Překvapivě naopak housle v mnoha případech situaci spíše zachraňují.

Je zřejmé, že skupina má blízko k lidovým písničkám - nepřebírá je přímo, ale nechá se jimi zatraceně hodně inspirovat. Naštěstí je neprzní nevhodnou instrumentací, jako některé její krajové kolegyně. Na druhou stranu ale nedosahuje té autenticity a bezprostřednosti - dlužno poznamenat, že takovéto "nedotažení" přeci jen působí méně škody, než "přetažení" folklóru k metalu. Zůstává prostě tak nějak v uctivé vzdálenosti od vzoru. Autorem naprosté většiny písní je vedoucí skupiny a kontrabasista David Maroš. Je ošklivé od ostatních členů skupiny, že ho v tom nechají, protože nebyl-li by vysilován nutností zabezpečit celý repertoár, přinášel by jen ty lepší věci - na CD je to skladba

*Borovice*

*Žhář*

(jakkoliv textově morbidní, je v kontextu těch ostatních písní vlastně veselá a optimistická) a

*Na co myslí Veronika*

. Čtvrtá slušná píseň na albu je už irského lidového původu (

*Modré dálky*

). Naopak

*Darované talismany*

jsou pro posluchače spíše darem danajským - jednu chvíli jsem měl až dojem, že skupina jen tak vydává nějaké zvuky nebo ladí, jak se to rozpadlo. Jediný okamžik, kdy se "pomalost" přetavila do romantiky nastal v písni

*Nepoznávám*

Slyšet to na koncertě, usnu do třetí písničky, pustit si to doma, tak během první. Nedávejte si na přehrávači "repeat", dopadli byste jako Šípková Růženka. Desku jsem doposlouchal do konce jen proto, že mě kolegové neustále budili a ptali se, kdy to už skončí.